

Gospodarske stvari.

Še nekoliko besed o napravljanju sadjevca ali tolkle.

Spisal Anton Kosi, učitelj in posestnik v Središču.

V 36. številki letošnjega »Slov. Gosp.« toži nekdo na tem mestu po vsej pravici, da ljudje na Štajarskem pri pripravljanju sadjevca ne znajo prav ravnati in da tolkla, pridelana pri nas, v obče ni tako okusna, kakor ona po Koroškem in po drugih deželah, kjer jo pridelujejo v večji meri in bolj naravno ter pametno.

Bodi mi dovoljeno, da tudi jaz na tem mestu spregovorim nekoliko besed o glavnih napakah, koje dela ljudstvo pri nas gledé na pravilno nacejanje sadjevca.

Prva napaka — rekel bi glavna napaka — je ta, da se ljudstvo pri nas za sadjarstvo še sploh vse premalo briga. Dotični člankar v zgoraj omenjeni številki »Slov. Gosp.« sicer trdi, da imajo ljudje po Koroškem iste vrste sadja, kakor pri nas. Temu rad pritegnem, a tu gre pomisliti, da Korošci s temi vrstami vse drugače in sicer bolj umno ravnajo, nego mi, tako, da je njihov sad mnogo bolj okusen, sočnat ter tečen, nego naš, če je prav jedne in iste vrste. Pri nas pozna sadjar — če sploh to ime zasluži — sadno drevo le v jeseni, ako je obloženo s sadjem, drugače se pa le malokedaj zmeni zanj, da o pravilnem ravnanju ž njim, o gnojenju itd. ne govorim.

Vse drugače je to po drugih krajih, zlasti na Koroškem, Zgornjem in Spodnjem Avstrijskem, kjer sadnemu drevju skazujejo vse več časti nego pri nas. Čudil sem se — mudeč se pred par leti nekoliko časa na Zgornjem Avstrijskem — preprostemu ljudstvu, kako dobro pozna isto pravila o umnem ravnanju se sadnim drevjem!

Naše sadje se torej gledé na dobroto more le v malokaterem kraju meriti s sadjem, pridelanim po drugih krajih, kjer je ljudstvo v sadjarstvu mnogo mnogo pred nami.

Druga hiba ali napaka je ta, da se pri nas za stiskanje rabi vse preveč poletno ali rano sadje, zlasti sladka jabolka, ki ne dadó nikoli tako okusne in stalne pijače nego pa kiselasti jesenski, oz. zimski sad. Sok poletnega sladkobnega sadja bi se naj vedno mešal s trpkim loščičnim ali lesničnim sokom. Ta pospeši hitrejše in boljše čiščenje in stori tudi, da se pijača delj časa zdrava drži. Pa tudi jesenski sad ne da pri nas vedno tako okusne tolkle, kakor bi jo dal, ako bi se sad pustil nekoliko dnij potem ko se je vzel z drevesa, ležati. Vsaj 4 do 5 dnij bi naj ležalo sadje v plasteh na kakem zračnem prostoru, da se pospeši v njem druga zoritev, takoimenovana »ležalna zoritev«, ki je pred vsem za tvoritev sladkorja v sadju zelo velike važnosti.

Vendar pa ne sme sadje nikoli tako dolgo ležati, da bi postalo »močnato«, zakaj le »sočnato« sadje da obilo dobrega soka.

Nadalje grešijo sadjari pri nas v tem, da skrbijo premalo za čisto in zdravo posodo. Le v dobri, snažni, ovinjeni posodi se more razviti okusna, izvrstna pijača; slaba, plesnjava posoda pa pokvari najboljši sadni sok ter ga stori nepitnega. O koliko se v tem pri nas še vedno greši! Saj se dobé posestniki, ki si niti za najplemenitejšo vseh pijač, za »zlahtno vinsko kapljico« ne pripravijo čiste in snažne posode.

Da pri nas ljudje sodov ne napolnijo do vrha s sadnim moštom, da bi isti pri vrenju drože izmetal, to se mi ne zdi bogsigavedi kako velika hiba, zakaj ravno pri vrenju ob odprti pilki je treba strogo paziti, da je sod vedno polu in pa da se isti takoj zapre, ko vrenje poneha, sicer se lahko naseli v povreto pijačo osetova kislina ali čik. Ako se torej pri sadnem moštu v tem oziru ravna, kakor pri vinskem moštu, ni se bati, da bi radi tega dobili manj okusno pijačo. Izmetavanje drožji pri vrenju je po mojem mnenju

postranska stvar, če si le porabil za stiskanje zdravo, zrelo, a ne gnjilo*) sadje. Povret sadjevca se itak s pretakanjem, katero se naj izvrši takoj ko se je mošt popolnoma umiril, loči od dna se sedlih drožij.

H koncu še omenim, da naj ima sadni sok v vrelni posodi popolni mir, da more pravilno povreti. Ne dolivaj mu torej med vrenjem novega mošta, tudi ga ne rabi za navadno pijačo, dokler ni popolnoma vrenja končal. Če hočeš sadjevca prav hitro pripraviti za pitje, vzemi za vrenje manjšo posodo; manjša množina sadnega soka prej dozori in je torej vsled tega tudi prej za rabo.

Marsikaj mi še sili v pero, kar bi rad zapisal, a spis je itak proti moji volji postal nekoliko obširnejši nego sem ga sprva mislil podati cenj. bralcem, zatorej za danes končam. Morda se prilično še vidimo.

Dopisi.

Iz brežkega okraja. (Javna vprašanja.) Kako to, da se pri celjskem glavarstvu dobé dvojezične tiskovine za četrtletne izkaze ljudstvenih prememb, a pri glavarstvu v Brežicah jih ni? Ko se je prosilo za dvojezične tabele, je glavarstvo odgovorilo, da še imajo mnogo nemških v zalogi; kadar bodo pošle te, vprašalo se bo v Gradcu po dvojezičnih in se poslalo župnijskim uradom. Čudno! Ali se ni vedelo tedaj, ko se je naročevalo tiskovine, da je brežki okraj slovenski in istotako vsi župnijski uradi? In zdaj, ko se nam je zopet zgodila narodna krivica, naj tista traja, dokler se bo poljubilo vodju našega glavarstva in ne bodo pošle nemške tiskovine? Ne, gospodje župniki, zahtevajte skupno svojih pravic, in ako se vam jih ne da v Brežicah, pritožite se naravnost pri ministerstvu za uk in bogočastje na Dunaju. Vigilanti iura!

Celovec. (Jubilejske slavnosti.) Za drugimi stolnimi mesti tudi naše ni zaostajalo gledé petdesetletnice cesarjevega vladanja. Naj podam tukaj na kratko cenjenim bralcem »Slov. Gosp.« nekaj črtic o tem redkem dogodku. Kakor drugod, tako smo obhajali tudi Celovečanje na prav dostojen način petdesetletnico vladanja cesarja Frančiška Jožefa I. V četrtek zvečer je prav ganljiv utis na vsakega domorodnega Avstrijca napravila prekrasna iluminacija z bakljado in sviranjem godbe po celem mestu. Drugi dan na vse zgodaj nas je budila godba iz spanja. Mesto je bilo zelo bogatovkrašeno z zastavami cesarskimi, koroškimi — in tu in tam seveda tudi s frankfurtarcami — in drugimi okraski. Pontifikalne cerkvene slavnosti so se vdeležili vojaški in civilni dostojanstveniki v nepričakovano obilnem številu.

V knez. šk. bogoslovju priredil je jubilejsko slavnost odsek za katoliško vseučilišče, katero slavnost je počastil med drugimi tudi prevzvišeni knez in škof. Toda, ker se je slovenske bogoslovce tukaj popolnoma preziralo, zato tudi »Akademija slov. bogoslovcev« ni hotela zaostajati in priredila je dne 1. dec. pod vodstvom preč. o. špirituvala T. Lemplna svojemu ljubljenu in dobrotljivemu cesarju-jubilantu slavnostno akademijo. Ta se je pričela s prvo kitico cesarske pesmi, koje je zapel celi zbor; nato je deklamoval g. Neubauer svoj v ta namen zložen slavospev: »Presvitlему cesarju Francu Jožefu I.«; po deklamaciji, katero je končal gosp. deklamovatelj z navdušenim odobravanjem vseh poslušalcev, je zapel oktet Fajgeljnovo »Molitev za slovanski rod«. Potem nastopi slavnostni govornik č. g. Matej Trepal, semeniški duhovnik in akademijski predsednik, ter povdarja v zelo dovršenem govoru velepomnljiv jubilejni dan. V vznešenih besedah omenja onih resnih trenutkov, v katerih je izročil

*) Uporaba gnjilega sadja med zdravim je jeden glavnih vzrokov, da se nekaterim bolj malomarnim pridelovalcem sadjevca ta pijača nikoli prav ne čisti.

cesar Ferdinand dne 2. decembra 1848 l. 18letnemu nadvojvodi Frančišku Jožefu I. v Olomucu težko vladarsko breme. »Jutri«, nadaljuje, »obhajamo petdesetletni spomin tega velevažnega dogodka, in tudi naša akademija ima vzroka dovolj, proslavljati tem povodom visokega jubilanta. Mi vsi smo sinovi slavnih naših dedov, ki so kri prelivali za očetnjavo in slavno vladajoči rod habsburški, ki je vedno ščitil slovenske trpine; moramo pa tudi slaviti ta redek jubilej kot katoliški bogoslovci, saj vemo, kako mogočnega zagovornika imamo glede sv. vere v osebi našega presvitlega cesarja.« To je na kratko vsebina zelo navdušenega in krasnega govora, kateremu je sledilo dolgotrajno ploskanje in glasni »živio-klici« na cesarja. Slovesnost se je zaključila s četrto kitico cesarske pesmi.

Tako so se vkljub vsem zaprekam tudi slov. bogoslovci spominjali povsem dostojno redke slavnosti petdesetletnice slavnega vladanja Njega Veličastva presvitlega cesarja Frančiška Jožefa I.

Iz Rogatca. (Okoliška šola.) Rogaska nadžupnija ima dve ljudski šoli, nemško v trgu in slovensko za okolico. Po mnogem trudu se je pred nekaterimi leti provizorično premestila okoliška šola tudi v trg, kar je najbolj prijalo narodnim težnjam in sčimur se je strinjalo ljudstvo. A ta šola je ravno vsled tega postala trn v peti rogaškim Nemcem, ki so se jeli tresti za svojo nemško šolo. Napovedali so ji boj.

Šola mora iz trga, pa mora, tem bolj, ako se bo razširila; sicer bo nemška šola prazna. Tako je odločil okr. šolski svet, to so upali doseči tudi v Gradcu. Prejšnji deželni šol. nadzornik, dr. Jarz, je prišel v Rogatec, da se sam prepriča o naših šolskih razmerah. Spoznal je, da okoliška šola vsled raznih razmer more dobro vspevati le v trgu, ali vsaj v bližini trga, da torej ne sodi šole zidati v središču šolskega okoliša. Rešil nam je pritožbo zoper odlok okr. šol. sveta ugodno, dal nam pravico zidati šolo ali v trgu, ali pa v njegovi bližini. Toda ni se začelo takoj z zidanjem šolskega poslopja, dež. šol. nadzornik, dr. Jarz, se je moral umakniti liberalnemu Linhartu, kojega prvo delo je bilo na prošnje rogaških posilinemcev razveljaviti odlok dr. Jarza. Vse prošnje in pritožbe niso pomagale nič.

Šola mora iz trga. Tržani in nekateri posilinemci zunaj trga so si na vse kriplje prizadevali šolo spraviti v Št. Jurij, od trga proč ravno na nasprotno mejo šolskega okoliša. To bi posilinemcem silno ugajalo. Večina okoliških otrok bi morala v trško šolo, a šola v Št. Juriju bi vsled slabih potnih razmer ostala osamljena. Pa niti posilinemci niso zmagali niti mi. Šola se ne bo zidala ne v trgu, ne v Št. Juriju, ampak na sredini med obema krajema v Gaberju. To pa ne sodi tržanom in kaj so stuhtale te modre glavice? Združimo obe šoli, nemško in slovensko, pa si bodimo dobri. Tako je tudi jež dejal, ko je prišel k lisici v votlino, bodiva si dobra, a naposled je izrinil lisico iz brloga.

Kaj pa je tržane napotilo do tega? Kmetje pozor, posilinemci ne delajo vam na korist, ta združitev bi vam pri sedanjih razmerah postala kaj nevarna past, v katero nas hočejo vjeti posilinemci.

Šola v Gaberju Rogačanom ne sodi. Dobro poznajo, da bode večina otrok iz okolice zahajala v to šolo in nemška učilnica se bode skrčila v dvorazrednico. Zato vas hočejo dobiti na limanice. Recimo, da se združita šoli, kaj bo pa potem z otroci v Št. Juriju, Podgoro, Maršečki vasi itd., ki imajo do trga čez štiri kilometre? Po postavi niso deležni hoditi v Rogatec, ako se nahaja takih otrok vsaj štirideset, smejo zahtevati lastno šolo. In ravno tukaj se bo po to zgodilo, ako se združita obe šoli. V Št. Juriju je nad 40 otrok, ki imajo v trg nad štiri kilom., Rogačani bodo z vsemi silami delali za to šolo in najbolj goreče pa Št. Jurčanje sami, posebno Mikuš in Beček. Te šole v

Št. Juriju tedaj ne bi mogel zabraniti nihče, ker bi bila postavna. In tako bi imeli potem Donačani dve šoli: v trgu eno, pri Sv. Juriju drugo. Ali vam bo pa mogoče vzdržavati dve šoli? Torej spoznajte o pravem času nakano Rogačanov in ne dajte se preslepiti. Šola v Gaberju bo prospevala; okolica je lepa in kraj blizu trga, potegovali se bodo za njo dobri učitelji. Tudi k šolarskim mašam bodo otroci vsaj po enkrat na teden zahajali. To je glavni vzrok, zakaj se ne smeta združiti s trško šolo. Vrh tega pa vprašam: kdo bo pa gospodar rogaške šole po združitvi? Vi, kmetje, nikdar ne, ampak le tržan. Kdo bo pa več plačal, vi kmetje, ali tržan? Vi, kmetje, kajti kar ima šulferajn na rogaški šoli, to ostane, tega denarja ne bodo nikdar dali brisati Rogačani. Vi, kmetje, bodete torej plačali ono polovico, katero so porabili za zidanje Rogačani, vi jim bodete šolo postavili, gospodaril bo pa v njej Rogačan. Lahko se zgodi, da bo šulferajn Rogačanom rekli: dajte nazaj, kolikor je vredna polovica šole, ker zašli smo na kant. Kdo bo pa splečal tedaj šulferajn? Rogačani sami gotovo ne, tudi vi okoličani bodete morali prispevati. Torej vsaka združitev obeh sol bi bila v korist le, tržanom, vam, kmetje, pa v narodno in gmotno škodo. Zato si nujno pozidajte šolo v Gaberju ter ne poslušajte nobenega posilinemcev ne iz trga, ne iz okolice.

Razne stvari.

Domače.

(Odlikovanja.) Povodom cesarske petdesetletnice so bili od presvetlega cesarja sledeči štajarski Slovenci, oziroma Slovani odlikovani: Red železne krone III. vrste so dobili: Jožef Flek, prošt ptujski, dr. Jožef Pajek, kanonik v Mariboru, dr. Jožef Serneč, odvetnik itd. v Celju; viteški križec Franc Jožefovega redu: Simon Goričnik, finančni svetnik v Mariboru, A. Markovič, nadravnatelj kaznilnice v Mariboru; zlati križec s krono: Al. Sver, duhovnik v kaznilnici v Mariboru, Janez Majeiger, c. kr. prof. gim., Mihael Papež, polic. komisar v Gradcu; zlati križec: Anton Goričar, poštar v Braslovčah, Janez Kočevar, obč. svet. v Središču, Matija Sevnik, kancelist na Vranskem, S. Stegnar, učitelj v kaznilnici v Mariboru; srebrni križec s krono: Ivan Božič in Simon Krek, nadpaznika v mariborski kaznilnici; srebrni križec: Anton Gajšek, žel. uradnik na Ponikvi.

(Pomiloščenje.) Povodom svoje petdesetletnice je svetli cesar pomilostil v mariborski kaznilnici 39 kaznencev.

(Iz Brežic.) Bajno lepa je bila razsvetljava mesta na predvečer cesarjevega jubileja. Le vodja nemške šole svojih oken ni razsvetlil. Pohujšanje nad tem činom je splošno. Radovedni smo, kaj ukrene okr. šol. svet proti temu Nemcu.

(Brežiški posilinemci) se grozno jezijo, ker so se Slovenci drznili na 2. dec. razobesiti tudi narodne zastave. Na slovenskih tleh menda ne bomo nemčurjev vprašali, kaj nam je dovoljeno. No so se pa tudi frankfurtarice na nekaterih hišah kaj povečeno držale, kaj ne, gospodje?

(Iz Zdol nad Vidmom.) Kar morda na celem Štajarskem nobeden, ukrenil je naš občinski zastop v proslavo cesarjevega jubileja. Vsled enoglasnega sklepa so prejeli občinski odborniki, svetovalci in učiteljstvo, z gorečimi svečami v rokah dne 2. decembra skupno sv. obhajilo za presvitlega cesarja. Ako bi imel ljubi naš cesar same take krščanske podanike, se za Avstrijo batil ni. Čast vrlim možem!

(Iz Brežic.) Na predvečer cesarjevega jubileja plamtelo je mnogo kresov ob Savskih višavah.

(Na Ponikvi) smo obhajali jubilejno slavnost prav slovesno in kolikor je bilo vsled žalostne smrti naše deželne matere mogoče,

tudi veselo. Naša velika cerkev je bila polna šolske mladine in drugih vernih. Po končanem cerkvenem opravilu je g. kateket nagovoril učence v šoli ter njim postavil presv. cesarja v izgled posnemanja. Omenil je posebno cesarjevo marljivost in delavnost, usmiljenost in dobrotljivost, osebno hrabrost in duševni pogum, ki izvira iz trdne vere in zaupanja na Boga in se kaže posebno v prenašanju težav. Po dokončani slavnosti dobili so učenci lepo in obilno južino. Vsem, kateri so pripomogli in darovali k našej slavnosti, izrekamo najgorkejšo zahvalo.

(Iz Slov. Bistriškega okraja.) V občini Šentovec se je dne 20. novembra vršila volitev obč. odbornikov, dne 7. nov. pa obč. predstojnika. Izvoljen je enoglasno že v petokrat Paul Šift za župana, Gasper Šift, Jozip Šlamberger kot svetovalca, Mart. Obersne, Luka Dobniker, Luka Korže, Miha Verhovšek, Matija Sturm in Peter Miško kot odborniki. Sami vrli narodnjaki in krščanski možje, kateri bodo skrbeli za korist občine in mile nam domovine.

(Wolf) je dobil nad 80.000 gld. »častnih daril«, samo zato, ker smrtno sovraži Avstrijo, vlado in Slovane.

(Bosenski polk v Gradcu), ki je letos tako vrol učil graške nacionalne Nemce manire, je bil z mnogimi odlikovanji obdaran povodom cesarskega jubileja. Dober nauk za naše prusake.

(Celjska pošta.) Iz Celja: Tukajšnji nemški listič je radi dvojezičnih napisov pri poštne uradu ves iz sebe. Kriči, kakor da bi se s tem pravičnim činom, na kojega je veliko število štajarskih Slovencev že dolgo časa zastoj čakalo, tistim par izvoljenim pruskim glavačem, ki slučajno prebivajo tukaj v Celju, godila nezasljučna krivica, ter žuga z odstranjenjem grba celjskih grofov, kojega so blagovolili naši mestni modrijani na poštno poslopje prilepiti. Slednji hoteli so menda s tem pokazati neko nadzorništvo nad poštne uradom. Oho! Tega nam še manjka! Naši modri nemški Celjani se bržko ne niso pomislili, da se c. kr. poštni uradi štejejo med državne naprave, pri katerih je zagotovljena vsem avstrijskim narodom enaka pravica. Vsled te enakopravnosti nimamo pa mi Slovenci pri celjskem poštne uradu zahtevati samo dvojezičnih napisov, temveč tudi dvojezični pečat. Opozarjamo naše »rahločutne« Celjane že sedaj na to, da ne bi mogoče zopet v omedlevice padali, kadar se tej naši opravičeni zahtevi ustreže.

(Iz Celja.) Miklavžev večer, katerega je priredilo naše pevsko društvo v pondeljek večer v »Narodnem domu«, zvršil se je povsem povoljno. Uvodoma zapel nam je vrli mešani zbor dve ljubki narodni pesmi: »Skrjanček poje, zvržoli« ter »Prišla je miška«. Opustila pa se je igra »Krojač Fips«. Vsled tega je prišel tem prej na vrsto od otrok težko pričakovani prihodi Miklavža. Bil je posebno veličasten. Sv. Miklavž (g. dr. Karlovšek) priplaval je namreč pred našimi očmi iz nebeških visočin na oder, kjer sta ga pričakovala dva krilata angelja (gdč. Miklavčeva in Žimnjakova). Imel je pripravljenih mnogo lepih opominov in naukov mladim in starim ter obetal nam boljše narodno bodočnost le, ako bodemo delavni, složni in vstrajni. Potem je jel deliti pripravljene darove. Da se je s svojimi darovi prikupil vsem, pričal je glasen smeh, ki je kmalu odmeval po dvorani. Po končanem trudapolnem obhodu poslovlil se je s prisrčnimi besedami in zginil v višave, od koder je bil prišel zapustivši mnogo hvaležnih otroških src. Vdeležba je bila mnogobrojna.

(Kako se je obhajal 2. december v Celji?) Reči moramo, da skromno; to je bilo po slabih pripravah že naprej pričakovati. Dočim so druga mesta in celo trgi okoli Celja delali priprave za to preimenitno slavnost skoro celi teden poprej, se v Celji nihče ganil ni. V četrtek dopoldne ni še bilo nikakega znamenja o kakih pripravah. Še le proti večeru jele so se razobešati zastave, v mraku pa so se zažigale lučice. Ob 7. uri

se je vršil mirozov z godbo. Pred »Narodnim domom«, ki je bil čarobno razsvetljen, se je nabrala velika množica ljudstva. Lepo razsvetljene so bile tudi vojašnice. Rotovž, ki se o velikonemških slavnostih obleče v najlepše oblačilo, zaostajal je s svojo razsvetljavo za marsikaterim zasebnim poslopjem. Bilo je pa tudi nekaj hiš — brez razsvetljave. Kjer je nemčurstvo doma, tam domoljubja ne išči!

(Misijon.) Na Muti se bo obhajal od 8. do 15. decembra sv. misijon; vodili ga bodo čč. gg. lazaristi iz Celja Pogorele, Kitak in Ferjančič.

(Kako se prelevi Slovenec v pristnega Nemca?) Prišel je nekoč v neko gostilno v Kozjem zasebni uradnik. Tu najde nekega c. kr. uradnika, ki je bil tovariš njegov nekdanj na šolskih klopeh in ki sedaj slušbuje v Kozjem. Prislec brž spozna svojega nekdanjega tovariša ter ga veselo nagovori in povprašuje, kako se mu kaj godi. A c. kr. uradnik mu na vsa vprašanja le nemški odgovarja. Čudeč se mu došli tovariš, ga vpraša, če nič več slovenski ne zna. »Veš, ti, to je tako«, odgovori on, »tukaj se govori samo nemški, jaz nimam priložnosti slovenski govoriti, zato sem že pozabil«. »A, tako«, mu odvrne prvi, ter se žalostno obrne od njega. In kje je ta pristni Nemec doma? Blizu tistega kraja, kjer raste najboljšo vino štajarskih gor — blizu Ljutomeru, ubogega slovenskega kočarja sin! Zdaj se le razumemo, zakaj ga je neka uplivna oseba imenovala: das ist ein vorzüglicher Beamte (to je izboren uradnik)!

(Občina Veternik) slovenskemu narodu ne dela posebne časti, kajti občinski pečat je nemški in uraduje se tudi samo nemški. In vendar je župan rodom Slovenec.

(Postajica) za poletni čas pri jami »Hudaluknja« se je dovolila.

(Zavedne občine.) Odbor občine Ptujka ali Črna Gora je v svoji seji dne 2. decembra sklenil prošnjo za vseučilišče in nadsodišče v Ljubljani narediti in državnemu poslancu veleč. g. dr. Gregorcju odposlati, kar se je tudi že zgodilo. — Odbor občine Mihalovske, ki je združena z Ivankovci je v svoji seji dne 4. grudnia t. l. enoglasno sklenil, da naj občinski urad vloži na dotično ministerstvo, oziroma državni zbor peticijo za popolnoma slovensko uradovanje pri sodnijskih in političnih uradih, ter za otvorjenje slovenske univerze in nadsodišča v Ljubljani. Prošnja za dvojezični pečat pri c. kr. poštne uradu v Ivankovcih pa se je že dne 19. maja t. l. na visoko c. kr. trgovinsko ministerstvo odposlala, a odgovor še vedno — izostaja.

(Slovenska učitelja) g. Trobaj iz Slov. Gradca in g. Srabotnik iz St. Janža, imata svojo deco v »Studentenheimu.« Bivši vzorni narodnjak naddavkar v Slov. Gradcu, Ivan Strgar, je dobil nemšk nagroben spomenik. Tužna nam majka! Kam pa plovemo?

(Veren pristaš rogaških posilinemcev) Fr. Gobec (Bečelek) je bil vsled goljufije pri sestavljenju volilnega zapisnika sodnijsko kaznovan z zaporom, na kar mu je odvzelo okr. glavarstvo čast občinskega odbornika.

(Iz Kumen) se nam piše, da je 2. decembra ob priliki obhajanja petdesetletnega vladanja presvitlega cesarja iz hiše občinskega urada v St. Lovrencu nad Mariborom visela edino le frankfurtarica. Je temu nedostojnemu činu kriva brezaktnost ali nevednost? ni znano. Menda oboje!

(Iz Vuzenice.) V minolih dnevih, dnevih občnega veselja za celo Avstrijo, so tudi Vuzeničani pokazali svojo udanost do cesarja. Kakor še menda nikdar poprej, razsvetili so na predvečer 2. decembra vse hiše po trgu od največjih do najskromnejše bajte. Pred vsemi so se odlikovale šola, Kresnikova in Mravlakova hiša s svojo razsvetljavo, in čarobno se je ravno pri teh hišah v oknu sredi bujnega zelenja, obdana z lučicami, odsvitala podoba cesarja. Požarni brambovci